

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/22/2017
Identifikačné číslo spisu: 5709205717
Dátum vydania rozhodnutia: 25.04.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Andrea Moravčíková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:5709205717.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: FABIUS, s. r. o., so sídlom Kollárova 55, 036 01 Martin, IČO: 36 430 439, proti žalovanému: R.C., narodený XX.XX.XXXX, trvalé bytom. J., XXX XX Martin (do 31.01.2009 podnikajúci na základe živnostenského oprávnenia pod obchodným menom Michal Čuboň - SENGER, s miestom podnikania Jilemnického 4007/53, 036 01 Martin, IČO: 41 784 740), zastúpenému advokátskou kanceláriou Bardáč s.r.o., so sídlom Lovinského 22, 811 04 Bratislava, IČO: 47 243 252, vedenom na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 15Cb/213/2009, o zaplatenie 6.494,72 Eur s príslušenstvom, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 14Cob/164/2015-448 zo dňa 9. júna 2016, takto

rozhodol:

I. Dovolanie odmieta.

II. Žalobca má proti žalovanému pr á v o na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Martin (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo dňa 6. decembra 2010, č. k. 15Cb/213/2009, v prvom výroku uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 6.494,72 Eur spolu so 14,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 2.687,38 Eur od 11.7.2007 do 8.8.2008, zo sumy 2.123,08 Eur od 9.8.2008 do 17.9.2008, zo sumy 1.757,95 Eur od 18.9.2008 do 26.10.2008, zo sumy 1.591,98 Eur od 27.10.2008 do 29.11.2008, zo sumy 1.359,62 Eur od 30.11.2008 do zaplatenia, zo sumy 671,25 Eur od 15.9.2008 do 25.9.2008, zo sumy 663,88 Eur od 26.9.2008 do 19.11.2008, zo sumy 2.867,76 Eur od 31.1.2008 do zaplatenia, ďalej s 10 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 2.267,34 Eur od 31.1.2009 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa domáhal zaplatenia istiny 6.494,72 Eur, úrokov z omeškania a náhrady trov konania titulom zmluvy o poskytovaní účtovných a mzdových služieb poskytovaných pre žalovaného. Poskytnutie služieb vyúčtoval faktúrami, ktoré žalovaný uhradil len čiastočne.

3. Spornou bola otázka aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní, ktorú žalobca odôvodňoval uzavretím ústnej zmluvy o vedení účtovníctva so žalovaným koncom roka 2006, predmetom ktorej malo byť vedenie účtovníctva vrátane spracovania miezd pre žalovaného v rokoch 2006, 2007, 2008 za cenu v zmysle cenníka žalobcu. Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným bola platne takáto zmluva uzavretá v súlade s ust. § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka.

4. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 4Cob/164/2015-448 zo dňa 9.6.2016 v prvom výroku rozsudok Okresného súdu Martin č. k. 15Cb 213/2009-321 zo dňa 06.12.2010 potvrdil s tým, že vo výrokovej časti a v odôvodnení písomného vyhotovenia rozsudku na strane 9, tretí odsek, sa text: „...zo sumy 1.359,62 Eur od 30.11.2008 do zaplataenia,“... nahrádza správne znejúcim textom: „...zo sumy 1.359,62 Eur od 30.11.2008 do zaplataenia,“

5. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplynulo, že uznesením č. k. 1 K 30/2011-98 zo dňa 22.2.2012 bol vyhlásený konkurz na majetok dlžníka (žalovaného), uverejnený v Obchodnom vestníku č. OV 41/2012, čím došlo k prerušeniu konania do 25.11.2014, keďže ustanovená správkyňa nenavrhol pokračovať v konaní a žalobca na podanej žalobe trval. V zozname nezabezpečených veriteľov, ktorí mali byť uspokojení v konkurze, sa žalobca nenachádzal.

6. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, mal za to, že súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, z neho vyvodil správne skutkové zistenia a rovnako správne vec i právne posúdil, pričom sa vyjadril k odvolacím námietkam vzneseným žalovaným. Ohľadom námietky porušenia ust. § 118 ods. 2 OSP, čím malo dôjsť k odňatiu práva žalovaného na konanie pred súdom a k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, uviedol, že pri každom odročení pojednávania súd prvej inštancie uviedol dôvody tohto postupu, t. j. vysvetlil, ktoré z navrhnutých dôkazov mieni vykonať, čo zodpovedá postupu podľa ust. § 119 ods. 1 OSP a čiastočne ust. § 118 ods. 2 OSP. Odvolací súd poukázal aj na nález Ústavného súdu sp. zn. II.ÚS 261/06, podľa ktorého aj keď v nedodržaní postupu podľa § 118 ods. 2 OSP treba vidieť procesnú nesprávnosť, so zreteľom na individuálne okolnosti preskúmvanej veci tento postup v konečnom dôsledku nevedol k zmareniu účelu sledovaného týmto zákonným ustanovením.

7. Námietku žalovaného ohľadom nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia v rovine jeho nepreskúmateľnosti, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnenú s poukazom na nálezy Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 119/03-30 a sp. zn. IV. ÚS 115/03. Súd prvej inštancie sa zaoberal nosnou argumentáciou oboch strán sporu a túto vyhodnotil i pokiaľ išlo o obranu žalovaného, pri výklade a aplikácii zákonných predpisov sa neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam.

8. Ohľadom nedostatočného vyhodnotenia vykonaného dokazovania, odvolací súd nezistil taký postup okresného súdu, ktorý by znamenal odňatie možnosti žalobcovi (pozn. dovolacieho súdu - správne malo byť žalovanému) konať pred súdom. Na žalovaným namietanú ne/vierohodnosť svedkov odvolací súd uviedol, že tí boli riadne podľa § 126 OSP poučení, okresný súd si na začiatku výsluchu pri každom ujasnil vzťah k sporovým stranám, a preto poukaz žalovaného na určité osobné a pracovné väzby namietaných svedkov nemohol vyvrátiť vierohodnosť ich výpovedí za splnenia si poučovacej povinnosti podľa § 126 a zhodnotenia týchto dôkazov podľa § 132 OSP. Odvolací súd poukázal aj na skutočnosť, že žalovaný v konaní nepredložil ani nenavrhol vykonať žiaden dôkaz spôsobilý spochybniť vierohodnosť výpovedí osôb, ktoré mali vedomosť o záväzkovom vzťahu sporových strán.

9. K námietke falšovania podpisu žalovaného na doložených príjmových pokladničných dokladoch odvolací súd poukázal na podrobné zdôvodnenie uvedené okresným súdom, pričom uviedol, že aj keby tieto doklady neboli vystavené, o čiastkových hotovostných aj bezhotovostných platbách žalovaného svedčili i ďalšie dôkazy. Uvedená obrana žalovaného tak zostala len v rovine nepreukázaných tvrdení, a teda bez vplyvu na vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

10. Na záver k otázke účinkov ukončeného konkurzného konania na majetok žalovaného dodal, že ZKR nerieši *expressis verbis* otázku zániku pohľadávok, ktoré si veritelia voči konkurznej podstate vôbec neuplatnia. Preto dočasné vedenie konkurzného konania vo vzťahu k žalovanému v priebehu občianskeho súdneho konania nemalo vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a na rozhodnutie odvolacieho súdu.

11. Odvolací súd napokon konštatoval, že aplikáciou ust. § 222 ods. 3 OSP v spojení s § 164 OSP opravil zrejmu písarsku chybu a nesprávnosť vo výrokovej časti a v odôvodnení písomného vyhotovenia rozsudku (na str. 9, tretí odsek), čo súviselo so zjavne chybne uvedeným dátumom 30.11.20008, namiesto správneho dátumu 30.11.2008.

12. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) včas dovolanie. Prípustnosť dovolania žalovaný odôvodnil podľa ust. § 420 písm. f/ CSP tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ďalej dovolateľ prípustnosť dovolania odôvodnil aj podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená a § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolací súdom rozhodovaná rozdielne.

13. Dovolateľ porušenie práva na spravodlivý proces videl vtom, že súd prvej inštancie porušil procesné povinnosti vyplývajúce z § 118 ods. 2 OSP v znení účinnom v čase konania súdu prvej inštancie, pričom odvolací súd túto vadu konania neodstránil, že rozsudok súdu prvej inštancie je arbitrárny, čo znemožnilo žalovanému predkladať nové dôkazy, keďže v odvolacom konaní navrhovať nové dôkazy nemohol a rozhodnutie je prekvapivé.

14. K namietanej arbitrárnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu dovolateľ uviedol, že vadu vidí nad rámec arbitrarity majúcej pôvod v rozsudku súdu prvej inštancie. Dovolateľ namieta, že odvolací súd sa nevysporiadal s podstatnými námietkami žalovaného uvedenými v odvolaní, a že odvolací súd uvádza protichodné, nezrozumiteľné a nedôvodné právne závery. Dovolateľ má za to, že prvý výrok rozsudku krajského súdu je nesprávny, nezrozumiteľný a nezákonný. Nezrozumiteľnosť vo výroku je neprípustná, a preto porušuje jeho právo na spravodlivý proces.

15. Vadu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP videl dovolateľ v nesprávnom právnom posúdení § 32 ods. 1 OZ a z toho vyplývajúcej právnej domnienky konania vo vlastnom mene, v nesprávnom právnom posúdení znášania bremena tvrdenia a dôkazného bremena a nesprávneho právneho posúdenia výšky odplaty podľa zmluvy o vedení účtovníctva, v nesprávnom právnom posúdení zmluvy o vedení účtovníctva, v nesprávnom právnom posúdení omeškania s plnením a úroku z omeškania a nakoniec v nesprávnom právnom posúdení inštitútu oddĺženia.

16. Podľa názoru žalovaného ustanovenie § 32 ods. 1 OZ s cieľom posilnenia právnej istoty účastníkov predzmluvných vzťahov zavádza právnu domnienku, že každý koná vo vlastnom mene, pokiaľ sa nepreukáže inak. Žalovaný považuje preto dovolaním napadnutý rozsudok a rozsudok súdu prvej inštancie za nesprávny, keďže odvolací súd a súd prvej inštancie toto nerešpektovali a nesprávne usúdili, že dôkazné bremeno tvrdenia, že žalovaný uzavieral zmluvu o vedení účtovníctva s pani Máriou Fabiánovou, zaťažuje žalovaného a nie žalobcu.

17. K nesprávnomu právnomu posúdeniu zmluvy o vedení účtovníctva uviedol, že považuje za nesprávne jej vyhodnotenie ako nepomenovanej zmluvy, keďže táto zmluva neobsahuje dohodu o odplate. Podľa názoru žalovaného, ak vôbec došlo k uzavretiu zmluvy o vedení účtovníctva, táto musela byť uzavretá ako mandátna zmluva podľa § 566 a nasl. Obchodného zákonníka, keďže by spĺňala jej podstatné náležitosti, a táto môže byť uzavretá aj bez výslovného určenia odplaty priamo v zmluve použitím § 571 ods. 1 Obchodného zákonníka.

18. K nesprávnemu právnemu posúdeniu omeškania s plnením a úroku z omeškania uviedol, že v konaní nebolo preukázané, že by zmluva o vedení účtovníctva obsahovala osobitné dojednania ohľadom splatnosti odplaty. Súd nižšej inštancie priznali žalobcovi úroky z omeškania, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ako aj k nesprávnemu právnemu posúdeniu tejto otázky.

19. Ohľadom nesprávneho právného posúdenia inštitútu oddĺženia má dovolateľ za to, že právny názor zaujatý odvolacím súdom je nesprávny. Poukázal pri tom na názor, podľa ktorého „Zánik vymáhateľnosti pohľadávok sa týka všetkých pohľadávok, ktoré zostali po zrušení konkurzu neuspokojené, t. j. prihlásených pohľadávok, ako aj neprihlásených pohľadávok. Zákon v tomto smere nerobí rozdiely, odkazuje všeobecne na pohľadávky, ktoré zostali po zrušení konkurzu neuspokojené, pričom z pojmového hľadiska sú takými pohľadávkami aj pohľadávky, ktoré neboli prihlásené.“ (Pospíšil, B. et al.: Zákon o konkurze a reštrukturalizácii: Komentár. Druhé doplnené a prepracované vydanie. 2. vyd. Bratislava, 2016, str. 853).

20. Na záver navrhol, aby dovolací súd rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 14Cob/164/2015 z 9.6.2016, zmenil tak, že súd mení rozsudok Okresného súdu Martin zo dňa 6.12.2010 č. k. 15Cb/213/2009-318 tak, že súd žalobu zamietá, resp. aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu a rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

21. Žalobca sa k dovolaniu písomne nevyjadril.

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

23. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti.

24. Najvyšší súd v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne, a v záujme právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd vo veci konať a rozhodnúť o veci samej, čo platí pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázky posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

25. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

26. Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

27. Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho v súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Podľa ods. 2, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

28. Podľa dovolateľa je dovolanie prípustné podľa § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces tým, že súd prvej inštancie porušil procesné povinnosti vyplývajúce z ust. § 118 ods. 2 OSP a tiež, že rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu sú arbitrárne, nakoľko sa nevysporiadali s námietkami žalobcu, a taktiež, že ide o prekvapivé rozhodnutia. Zároveň prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ CSP.

29. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou SR.

30. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k dovolateľom vymedzenému dôvodu zmätočnosti skutočne došlo.

31. Dovolateľ podstatnú časť argumentácie, ktorou odôvodnil zásah do svojho práva na spravodlivý súdny proces videl v v porušení procesných povinností súdu prvej inštancie vyplývajúcich z ust. § 118 ods. 2 OSP. Za odopretie práva na spravodlivý proces považoval dovolateľ aj arbitrárnosť rozhodnutí súdov nižších inštancií, ako aj to, že tieto rozhodnutia sú „prekvapivými rozhodnutiami“.

32. Dovolateľ namietal, že súd prvej inštancie nedodrжал zákonom stanovený postup podľa ust. § 118 ods. 2 OSP, pričom odvolací súd túto vadu konania neodstránil. Dovolateľ má za to, že porušenie tejto povinnosti vyplýva aj zo zápisníc o pojednávaní. Súd prvej inštancie znemožnil žalovanému vyvrátiť predstavu súdu prvej inštancie o tom, čo je medzi stranami zhodné a čo nie, o čom sa dozvedel až z odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj súd prvej inštancie znemožnil žalovanému navrhovať vykonanie ďalších dôkazov na podpora svojich tvrdení. Toto pochybenie súdu malo prispieť k nepredvídateľnosti postupu a rozhodnutiu súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu a vydaniu prekvapivého rozhodnutia.

33. Postup v zmysle ustanovenia § 118 ods. 2 OSP predstavuje dôsledné uplatňovanie zásady hospodárnosti konania. Súd svoju právnu argumentáciu stručne zhodnotí. Účastníci konania (strany sporu) tak majú možnosť reagovať na právny názor súdu tak, že sa pokúsia tento predbežný právny názor súdu vyvrátiť alebo naopak svojimi tvrdeniami podporiť. Účelom tohto ustanovenia bolo aj to, že má zabrániť tzv. prekvapivým súdnym rozhodnutiam, keď strany sporu majú pocit, že rozhodnutie vo veci samej a jeho právne odôvodnenie nemá oporu vo vykonanom dokazovaní.

34. Je pravdou, že zo spisu nevyplýva, že by súd prvej inštancie v prejednávanej veci oboznámil strany s okolnosťami uvedenými v § 118 ods. 2 OSP, zároveň zo spisu nevyplýva ani žiadna výhrada žalovaného, či jeho zástupcu, voči jej nesplneniu, hoci ten bol na pojednávaniach prítomný. Nedodržanie postupu podľa § 118 ods. 2 OSP zo strany súdu, prípadne eventuálne opomenutie súdu prvej inštancie postupovať podľa tohto zákonného ustanovenia (spočívajúce v neuvedení, ktoré právne významné skutkové tvrdenia strán je možné považovať za zhodné a ktoré zostali sporné), v prejednávanej veci nevedlo k takej ujme na strane žalovaného, kedy by bolo možné konštatovať existenciu vady v zmysle § 420 f/ CSP.

35. Ak totiž predseda senátu (samosudca) toto zákonné ustanovenie nedodrží, nemá to žiaden priamy dosah na možnosť vylúčenia strany sporu z jeho procesných práv. Odvolací súd správne uviedol, že porušenie citovaného zákonného ustanovenia žiadnym spôsobom nediskvalifikuje účastníka napr. v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, v práve na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy a pod.

36. Konštatovanie zhodnosti skutkových tvrdení strán sporu alebo konštatovanie ich spornosti neodníma strane (teda ani žalovanému) možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení a na unesenie dôkazného bremena. Ako to vyplýva už aj zo samotného odvolania aj dovolania žalovaného, ten síce vytýka porušenie ustanovenia § 118 ods. 2 OSP, ale na druhej strane nenavrhuje vo veci doplniť dokazovanie a ani neuvádza žiadne nové skutočnosti, ktoré nemohol v priebehu prvoinštančného konania uviesť, resp. ku ktorým sa nemohol vyjadriť. Nemožno sa preto stotožniť s názorom žalovaného, že medzi eventuálnou absenciou postupu súdu podľa § 118 ods. 2 OSP a nemožnosťou strany sporu navrhovať dôkazy na unesenie dôkazného bremena a preukázanie právne významných tvrdení strany sporu, existuje súvislosť.

37. Z povahy tejto procesnej povinnosti je zrejmé, že k zhojeniu jej prípadného nesplnenia dochádza samotným rozhodnutím súdu, v dôvodoch ktorého je súd povinný uviesť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhované dôkazy a ako vec právne posúdil. Náprava prípadného nesprávneho postupu prvoinštančného súdu v tomto smere je daná tiež možnosťou podania odvolania ako riadneho opravného prostriedku, ktorý žalovaný v predmetnej veci aj využil. Dovolací súd preto námietku dovolateľa ohľadom nedodržania procesného postupu v zmysle § 118 ods. 2 OSP, ktorou malo dôjsť k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces, považuje v tejto veci za neopodstatnenú.

38. Ďalej dovolateľ namietal porušenie práva na spravodlivý proces, ktoré videl v arbitrámnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie aj odvolacieho súdu, ktoré sa nevysporiadali s podstatnými námietkami žalovaného. Dovolateľ mal za to, že rozhodnutia sú nezrozumiteľné, nedostatočne odôvodnené, tiež vytýkal, že oba sudy nižšej inštancie vo svojich rozhodnutiach uvádzajú zjavne protichodné, nezrozumiteľné a nedôvodné právne závery, čoho výsledkom sú prekvapivé rozhodnutia súdov nižšej inštancie.

39. Dovolací súd uvádza, že za porušenie práva na spravodlivý proces sa považuje v zmysle rozhodovacej činnosti ústavného súdu situácia, ak všeobecný súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodní a nevysporiada sa so všetkými relevantnými námietkami uplatnenými sporovými stranami, a to spôsobom zodpovedajúcim miere ich závažnosti. Vtákom prípade všeobecný súd svojím postupom založí nepreskúmateľnosť ním vydaného rozhodnutia, a spravidla tak aj jeho protiústavnosť. Ak nie sú totiž zrejmé dôvody toho - ktorého rozhodnutia, svedčí to o ľubovôli v súdnom rozhodovaní, pričom zásada právneho štátu ľubovôľu v rozhodovaní orgánov verejnej moci zakazuje; len vecne správne rozhodnutie a náležité, t. j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie, napĺňa - ako neoddeliteľná súčasť „stanoveného postupu“ - ústavné kritéria vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy. Podobne ako v skutkovej oblasti, aj v oblasti nedostatočne vyloženej a zdôvodnenej právnej argumentácie nastávajú obdobné následky vedúce k neúplnosti a hlavne k nepresvedčivosti rozhodnutia, čo je však v rozpore nielen s požadovaným účelom súdneho konania, ale tiež aj so zásadami spravodlivého procesu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

40. Podstatou práva na spravodlivý proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces, ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, aby rozhodol v súlade s jej požiadavkami, ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97).

41. K namietanej arbitrárnosti rozhodnutia dovolací súd poukazuje na Nález Ústavného súdu SR II. ÚS 78/95 zo dňa 16. marca 2005 z ktorého vyplýva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, ale iba len na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré preskúmava v odvolacom konaní. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 OSP (od 1. júla 2016 § 220 ods. 2 CSP - pozn. dovolacieho súdu).

42. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súd dospel, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

43. K námietke nepreskúmateľnosti súdnych rozhodnutí dovolací súd odkazuje aj na závery zjednocujúceho stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 3.12.2015 pod R 2/2016, podľa ktorého: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

44. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

45. Dovolací súd konštatuje, že potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie) spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí. Rozhodnutie obsahuje zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok, pričom dovolací súd sa náležitým spôsobom zaoberal aj odvolacou argumentáciou žalovaného. Dovolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil a nevybočil nimi z rámca relevantnej právnej úpravy aj jej ústavno - konformnej interpretácie.

46. Obe rozhodnutia súdov nižších inštancií boli založené na tom právnom názore, že žalobca a žalovaný mali uzavretú inomínatnu zmluvu, predmetom ktorej bolo spracovanie účtovníctva a miezd pre žalovaného, na základe nej boli žalovanému vystavené faktúry za spracovanie účtovníctva v zmysle cenníka žalobcu, ktoré žalovaný neuhradil, resp. uhradil len čiastočne alebo po splatnosti. Z odôvodnenia rozsudkov nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

47. Nie je preto podložená námietka žalovaného, že dovolací súd sa nezaoberal jeho jednotlivými odvolacími námietkami, keďže tento výslovne reagoval na relevantné námietky súvisiace s aktívnou

legitimáciou žalobcu, porušením ust. § 118 ods. 2 OSP, nedostatočným vyhodnotením vykonaného dokazovania, ako aj k spochybneniu vierohodnosti svedkov, pričom konštatoval správnosť interpretácie týchto dojednaní prvoinštančným súdom pri ich hodnotení. Z obsahu dovolania v zásade vyplýva, že žalobca vlastne nesúhlasí s právnymi závermi odvolacieho súdu. Skutočnosť, že žalobca mal na vec odlišný názor a že rozhodnutia súdov neboli odôvodnené podľa jeho predstáv, nie je dostačujúcou bázou pre tvrdenia o nepreskúmateľnosti napadnutých rozhodnutí a existencii vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

48. Nemožno preto konštatovať, že by rozsudok odvolacieho súdu neobsahoval zásadné vysvetlenie podstatných dôvodov pre jeho rozhodnutie, a že by tak bol naplnený výnimočný predpoklad pre prípustnosť dovolania z dôvodu nepreskúmateľnosti rozhodnutia v zmysle ustálenej judikatúry najvyššieho súdu.

49. Namietanú prekvapivosť rozhodnutia, ktorou bolo porušené žalovaného právo na spravodlivý proces videl jednak v rozhodnutí súdu prvej inštancie ako aj v rozhodnutí odvolacieho súdu v tom, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom spočívajúcim v nedostatočnom odôvodnení, neprijateľných a neracionálnych záveroch svojho rozsudku, kde právne závery sú v extrémnom nesúlade so skutkovými zisteniami a v niektorých prípadoch úplne absentujú.

50. Dovolací súd k tejto námietke dovolateľov uvádza, že o tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným právnym záverom odvolacieho súdu nemá strana sporu možnosť vyjadrovať sa, právo argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska právnych záverov súdu prvej inštancie nejavili ako významné.

51. Dovolací súd preskúmaním odôvodnenia napadnutého rozhodnutia konštatuje, že odvolací súd v rámci preskúmania správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, nedospel k záveru, že by sa na spor vzťahovalo ustanovenie právneho predpisu, ktoré dovtedy pri rozhodovaní súdom prvej inštancie nebolo použité. Odvolací súd použil tie isté ustanovenia toho istého právneho predpisu ako súd prvej inštancie, čo nepochybne vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Spor posúdil tak, že sa v celom rozsahu podľa ust. § 219 ods. 1 a 2 OSP, platného v čase rozhodovania odvolacieho súdu, s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie stotožnil. Nešlo preto o vydanie tzv. prekvapivého, nepredvídateľného rozhodnutia, odvolací súd svojím postupom nevyklúčil žalovaného z realizácie jeho procesných práv, ktoré mu právny poriadok priznáva. Dovolací súd konštatuje, že v danom prípade nešlo o rozhodnutie, ktoré nemohol žalovaný predvídať a bolo pre neho prekvapivé.

52. Ohľadom problematiky prekvapivosti súdnych rozhodnutí poukazuje najvyšší súd aj právne závery v judikáte R 56/2012, v ktorom vecne nadväzujúc na judikát R 33/2011 vysvetlil, kedy nedochádza k znemožneniu realizácie procesných oprávnení. V judikáte R 56/2012 uviedol, že „pokiaľ sa odvolací súd v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozsudku v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi prvostupňového rozhodnutia a nad ich rámec uviedol ešte aj ďalšie, z pohľadu prvostupňového konania nové dôvody, jeho rozhodnutie nie je rozhodnutím prekvapivým. Takýto postup súdu nie je odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ OSP“. Nová právna úprava dovolacieho konania, ktorá nadobudla účinnosť dňom 1. júla 2016, na podstate tohto záveru najvyššieho súdu nič nezmenila.

53. V súvislosti s tvrdením dovolateľa, že výrok rozhodnutia odvolacieho súdu je nevykonateľný a zmätočný a odvolací súd postupoval procesne nesprávne, keď vo výroku rozhodnutia odstraňoval zrejmu nesprávnosť vyplývajúcu z výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie, dovolací súd uvádza, že tento záver dovolateľa je nesprávny. Dovolací súd tu poukazuje na závery formulované ústavným súdom v náleze Ústavného súdu SR z 24. júla 2014, sp. zn. II. ÚS 576/2013-30, ktorý zdôraznil, že výrazom snahy o vyváženie práva na rozhodovanie podľa relevantnej právnej normy na jednej strane a práva na právnu istotu založenú síce (objektívne) nesprávne prejavovým, ale predsa právoplatným súdnym rozhodnutím, je okrem iného aj ustanovenie § 164 OSP (teraz 224 CSP). Toto ustanovenie umožňuje súdu, ktorý rozhodnutie vydal, opraviť v ňom aj bez návrhu „chyby v písaní, počítaní a iné zrejme

nesprávnosti.“ Kým pojmy „chyby v písaní“, resp. „chyby v počítaní“ sú pomerne jednoznačné, je pojem „iná zrejma nesprávnosť“ relatívne neurčitým pojmom. Už vzhľadom na systematickú úpravu nápravy inej zrejmej nesprávnosti spolu s chybami v písaní a počítaní je zrejme, že na jednej strane môže ísť len o také chyby, ktoré sú podobného druhu ako chyba v písaní alebo počítaní, na druhej strane musí ísť svojím obsahom o iné než písárske alebo počtárske chyby, ak k ich vzniku došlo okamžitým zlyhaním mechanickej alebo duševnej činnosti osoby, ktorá sa zúčastnila vyhlásení alebo vyhotovení rozhodnutia (pórov. Rc 37/1969). Za zrejmu nesprávnosť v zmysle § 164 OSP tak treba považovať rozpor medzi obsahom verejnomocenskej autoritatívnej vôle, ktorú súd svojím rozhodnutím v okamihu jeho vyhlásenia (vydania) prejavil chcel a ktorej obsah je z dôvodov rozhodnutia bezpečne poznateľný, a obsahom samotného rozhodnutia ako prejavom tejto verejnomocenskej (autoritatívnej) vôle. Musí ísť o chybu súdu, nie účastníkov konania (súd preto nemôže postupom podľa § 164 OSP odstraňovať nedostatky podaní účastníkov, ktoré zapríčinili nesprávnosť rozsudku; pórov, aj 3 MCdo 21/2008). Z výroku rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejme, že jednoznačne ide o potvrdzujúce rozhodnutie, pričom odvolací súd výrokom svojho rozhodnutia len koriguje zrejmu nesprávnosť v uvedenom roku pri určení spôsobu počítania úroku z omeškania (zjavne nesprávny rok 20008 na správny 2008).

54. V súvislosti s uplatnenými dôvodmi prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 CSP dovolací súd uvádza, že pre úspešnosť dovolania pre riešenie právnej otázky podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/, b/ alebo c/ CSP, musí dovolateľ vymedziť dovolací dôvod spôsobom upraveným v ust. § 432 ods. 1 a 2 CSP, teda tak, že uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

55. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

56. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/, b/ alebo c/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnú normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. I Cdo 222/2009 z 26. februára 2010).

57. Z uvedeného vyplýva rozsah i obsah dôvodov, ktoré musí dovolateľ uplatniť. Nesprávne právne posúdenie pritom môže byť dovolacím dôvodom len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok napadnutého rozhodnutia. Ak bude dovolateľ tvrdiť, že súdy z vykonaného dokazovania nezistili správne skutkový stav a nesprávne vec preto právne posúdili, a to vo vzťahu k riešeniu niektorej právnej otázky, nepôjde o dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci, ale o napadnutie rozhodnutia odvolacieho súdu pre nedostatočné zistenie skutkového stavu. Predložením vlastnej verzie skutkového stavu, ktorý považoval za dôležitý pre rozhodnutie, dovolateľ nesmeruje proti právnemu posúdeniu veci, ale proti skutkovým zisteniam. Nemôže byť v tomto smere postačujúce, nakoľko je dovolací súd viazaný obsahovým vymedzením dovolacieho dôvodu, aby namietané nesprávne právne posúdenie veci bolo uvedené len odkazom na zákonné ustanovenie, ale je potrebné, aby dovolateľ konkrétne uviedol právnú otázku a uviedol, prečo zaujal odvolací súd nesprávny názor na jej riešenie (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J. Tomašovič, M., akol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, 1409 s.).

58. Uvedené kritériá pre prípustnosť dovolania z dôvodu podľa ust. § 421 ods. 1 v spojení s ust. § 432

ods. 1 a 2 CSP dovolanie podané žalovaným nespĺňa.

59. Dovolateľ je povinný pre naplnenie predpokladov prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 dostatočne vymedziť tak, ako to predpokladá ust. § 432, právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uviesť, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

60. Vádu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP, bez bližšej špecifikácie, či ide o odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, neriešenú otázku alebo rozdielnu rozhodovaciu prax rôznych senátov najvyššieho súdu, videl dovolateľ

a/ v nesprávnom právnom posúdení nesprávnou aplikáciou ust. § 32 ods. 1 OZ tým, že sudy nepoužili právnu domnienku konania vo vlastnom mene, pričom dovolateľ za nesprávne považuje vyhodnotenie dokazovania s právnym záverom konajúcich súdov v prospech aktívnej vecnej legitímácie žalobcu;

b/ v nesprávnom právnom posúdení znášania bremena tvrdenia a dôkazného bremena a nesprávneho právneho posúdenia výšky odplaty podľa zmluvy o vedení účtovníctva, kde považuje za nesprávne vyhodnotenie skutkového stavu súdmi nižšej inštancie, bez formulácie právnej otázky, ktorá má byť zodpovedaná dovolacím súdom s tým, že dovolateľ len zdôraznil arbitrárnosť záverov konajúcich súdov;

c/ v nesprávnom právnom posúdení zmluvy o vedení účtovníctva, ktorú vyhodnotili konajúce sudy ako inomínatny kontrakt, kde dovolateľ poukázal na to, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia odkazuje nesprávne na ust. § 261 ods. 2 ObZ (tu dovolací súd uvádza, že ide o zrejmu nesprávnosť a z textu rozhodnutia je zjavné, že súd prvej inštancie pracoval s dikciou ust. § 261 ods. 1 ObZ, aplikovateľného na daný právny vzťah), a dovolateľ za správne považuje vyhodnotenie zmluvy ako zmluvy mandátnej;

d/ v nesprávnom právnom posúdení omeškania s plnením a úroku z omeškania, kedy sudy mali nesprávne ustáliť moment vzniku omeškania, dovodzujúc takúto nesprávnosť zo skutočností uvedených ako nesprávne právne posúdenie zmluvy, ktorá má mať charakter zmluvy mandátnej;

e. v nesprávnom právnom posúdení inštitútu oddĺženia.

61. Dovolací súd v súvislosti s dovolateľom formulovanými piatimi otázkami, ktoré majú naplniť dovolacie dôvody formulované v ust. § 421 ods. 1 CSP, zdôrazňuje, že prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia je striktné limitovaná tým, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia určitej, dovolateľom formulovanej právnej otázky. Pokiaľ by sme aj abstrahovali z obsahu dovolania určitú právnu otázku, táto by mohla súvisieť výlučne s vyhodnotením vykonaného dokazovania ako vo vzťahuk aktívnej vecnej legitímácii žalobcu a otázke toho, či tento subjekt bol subjektom, ktorý mal pohľadávku vyplývajúcu z platnej zmluvy voči žalovanému, ako aj s vyhodnotením platnosti vzťahu, ktorý mal osvedčiť vznik nároku uplatneného v konaní, t. j. platnosti zmluvy medzi stranami sporu. Tu však žalobca nepredkladá žiadnu otázku, ktorá by mala základ či už v odklone od existujúcej judikatúry, alebo v rozdielnych právnych názoroch vyplývajúcich z rôznych rozhodnutí do volacieho súdu, ani neformuluje otázku, ktorá by podľa neho mala byť zodpovedaná pre jednoznačné identifikovanie základu uplatneného nároku, a ktorou sa ešte dovolací súd nezaoberal.

62. S poukazom na uvedený obsah dovolania je zjavné, že si dovolateľ zamedza právne posúdenie so skutkovým vyhodnotením a posúdením veci. Dovolateľ dovolanie podľa § 421 ods. 1 písmená a/, b/ aj c/ CSP (čo už je samo osebe zmätočné pri hľadaní odpovede dovolacieho súdu, keď dovolateľ neformuluje právnu otázku nadväzujúcu na niektorú zo zákonom predpokladaných možností) považuje za prípustné z dôvodu, že odvolací súd nevyložil dojednania sporových strán v tvrdenej zmluve (o vedení účtovníctva ako inomínátneho kontraktu) v súlade s názorom dovolateľa uvedeným v dovolaní o neexistencii dohody o cene (resp. neexistencii zmluvy so žalobcom), a tým, že sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, vec nesprávne právne posúdil.

63. Za relevantné vymedzenie dovolacieho dôvodu v súlade s ust. § 432 ods. 1 a 2 CSP nemožno považovať argumenty žalovaného v dovolaní, z ktorých je zrejma v zásade len jeho nespokojnosť s vyvedením iných skutkových zistení a záverov, než ním predkladaných v konaní pri ustálení povinnosti zaplatiť odmenu za poskytnuté služby. Výklad zmluvy a v nej dojednaných pojmov, ako aj naplnenie predpokladov jej existencie, predstavoval zisťovanie obsahu zmluvy ako súčasť skutkového stavu veci.

To, že sa súde oboch inštancií nestotožnili s výkladom a názorom žalovaného o neexistencii zmluvy so žalobcom, absencií dohody o cene a spôsobe hodnotenia dôkazov, nepredstavuje nesprávne právne posúdenie veci z hľadiska dôvodov prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/, b/ ani c/ v spojení s ust. § 432 ods. 1 a 2 CSP (viď obdobne uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Obdo 47/2017).

64. Otázka, ktorý subjekt uzavrel zmluvu so žalobcom, v akej výške si dojednali odplatu za poskytnuté služby, či aplikácia ustanovení o podstatných častiach zmluvy podľa tretej časti Obchodného zákonníka na vykonané dokazovanie, sú otázky skutkové. Dovolací súd si uvedomuje, že rozlíšenie skutkovej a právnej otázky nemusí byť vždy jednoznačné, pre účely preskúmaného prípadu považuje však za potrebné zdôrazniť, že k záveru o povinnosti zaplatiť pohľadávku uplatnenú žalobným návrhom dospeli súde nižších inštancií z viacerých, detailne formulovaných dôvodov, po vykonanom rozsiahlom dokazovaní, pri posúdení všetkých okolností svedčiacich o existencii zmluvného vzťahu medzi stranami sporu.

65. V súvislosti s otázkou právneho posúdenia inštitútu oddĺženia dovolací súd len odkazuje na už akcentovanú potrebu existencie právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Rozhodnutie odvolacieho súdu nijakým spôsobom nezasahuje do vzťahov založených medzičasom skončeným procesom oddĺženia na strane žalovaného, závery týkajúce sa tohto stavu vyslovil odvolací súd len obiter dicta a prípadné dôsledky ukončeného oddĺženia a jeho vplyv na možnú vymáhateľnosť napadnutého rozhodnutia sa budú riešiť až prípadnom vykonávacom konaní. Rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci samej nijako nezáviselo od vyriešenia otázky vymáhateľnosti tohto rozhodnutia.

66. Vzhľadom na vyššie uvedené, dospel dovolací súd k záveru, že v podmienkach danej veci k naplneniu tvrdeného dôvodu prípustnosti dovolania ani podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, ani podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/, b/ ani c/ CSP, nedošlo. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného odmietol ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

67. Vzhľadom na prijatý záver o neprípustnosti dovolania a jeho odmietnutie dovolací súd nemal priestor pre zaobranie sa návrhom žalovaného na odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 444 CSP).

68. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

69. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.